

Vaporosos i jovials, el cap de setmana estiguérem d'estiuiejants a l'humida Tarragona, on vam gaudir de totes les gràcies d'un *week-end* de vacances a la platja. I vam comprendre per què tants lleidatans hi acuden en migració, ja sigui a Cambrils o a Salou o qualsevol vila asolellada banyada pel mar.

De les coses senzilles i curioses que vam veure hi havia els focs d'artifici vistos des de la platja del Miracle. El concurs de castells de focs, fet cada dia, havia congregat un públic massiu i fidel que, de franc, gaudia d'un espectacle lluminós a frec de mar. La gernació fins es permetia de xiular-lo, si no li agradava prou.

La gent sortia cada vespre a fora, al carrer: la xafogor als pisos era insuportable. Tarragona és una ciutat en la qual només s'està bé sentint el fer i desfer de les ones i mirant l'horitzó del mar. El divendres hi havia un ambient popular de tauletes plegables a la fresca i famílies senceres sopant a la vorera de la platja com si fossin al menjador de casa tot esperant l'espectacle del castell de focs pagats per un gran supermercat. La mar estava més aviat calenta i el vaivé constant de les ones era un somnífer perfecte entre autèntiques masses que s'arramaven a prop del mar.

En definitiva, aquest juliol calent presentava aquesta parsimònia tranquil·litzant d'un tros d'aigua salada; aquesta passivitat lasciva a la platja sota un sol roent; aquest divagar peresós de la ment que a penes no es fixa en res sinó en una silueta femenina, però de manera tan desmenjada que ni apeteix ni somou ni res. Perquè l'eros vol cambra secreta, vol fosc i vol nit.

I, en efecte, un pic acabats els focs amb palmeres daurades, aplaudides pel públic, i combinacions de llums, apagades per la fumera espessa i aspra de la pólvora, aparegué súbitament sobre la platja una altra mena de pólvora

eròtica, coent: s'havia fet la fosc i, de cop, a l'arena de la platja només quedaven escasses famílies amb adolescents revolant i tirant petards i, sobretot, un munt de parelles cargolades en una mena de frenesí eròtic complet, absents al foc, a la mar o als pacients pares de famílies. Ja sabeu que la joventut viu en el present i renova el món a cops de besos furiosos, maniobres urgents entre la fosca de la platja.

L'erotisme de platja prenia formes juganeres entre dos joves que s'empaitaven, s'acaçaven febrosament i es buscaven les pessigolles, ella només volia soroll, però; altres, més discrets, anaven rebolcant-se en silenci sobre la sorra.

Al moll esportiu hi havia el negoci de l'oci: una munió de bars amb músiques a tota pastilla. Una gogó entrevista i una abundància de noies que esparverava. Serà que hem badat, de joves, a Lleida, amb l'escassetat endèmica de noies a l'abast!

La impressió d'aquesta Tarragona tranquil·lota, mandrosa, oficial a voltes, és de pausada plenitud. La mar emplena les hores mortes. La gent treballa poc. Aquesta Tarragona popular, de samarreta imperi, caps al zero i patilla de quillo presentava una munió de dones llustroses i estilitzades que no podia ser sinó una vaga i nocturna il·lusió de l'esperit. Com els focs d'artifici arran de platja: una il·lusió brillant en una pupil·la.

ANDREU LONCÀ

Andreu Loncà

Lecturas, 23-7-00